

Brussel<sup>10</sup> had de Raad voor de Mededinging op 1 oktober 2008 een deel van de voorwaarden en verplichtingen die aan Kinopolis Group waren opgelegd in 1997 (naar aanleiding van de fusie tussen de groepen Claeys en Bert) eenmalig voor een (aflopende) periode van drie jaar verlengd. Het hof van beroep doet in dit arrest de beslissing van de Raad gedeeltelijk teniet in zoverre de Raad besliste buiten zijn saisine na de eerdere verwijzing door het hof van beroep. Bovendien beslist het hof dat de voorwaarden van kracht blijven voor een termijn van drie jaar die stilzwijgend kan worden verlengd, tenzij de Raad op verzoek van Kinopolis beslist om de voorwaarden op te heffen.

---

**RAAD VOOR DE MEDEDINGING**  
**25 MAART 2010**

---

**MEDEDINGING**

**Belgisch mededingingsrecht – Concentraties – Voorwaarden en verplichtingen verbonden aan goedkeuring – Breedbandinternet**

*Mobistar / KPN Belgium Business*  
*Beslissing: 2010-C/C-08*

De Raad voor de Mededinging heeft onder bepaalde voorwaarden de overname goedgekeurd van KPN Belgium Business (het vroegere Versatel) door Mobistar. Deze laatste wordt op grond van de beslissing van de

<sup>10</sup>. Brussel 18 maart 2008, *TBH* 2008, nr. 6, (571) 573.

Raad verplicht om gedurende minstens achttien maanden na de beslissing het groothandelsaanbod van KPN Belgium Business inzake doorverkoop van breedbandinternettoegang te handhaven en over de naleving van de opgelegde voorwaarden en verplichtingen een verslag in te dienen bij de auditeur-generaal.

---

**EUROPESE COMMISSIE 19 MEI 2010**

---

**MEDEDINGING**

**Europees mededingingsrecht – Horizontale overeenkomsten – Onderling afgestemde feitelijke gedragingen – Schikkingsprocedure in kartelzaken – Vermindering geldboete**

*Micron e.a.*

*Zaak: nr. COMP/38511 – DRAMS*

De Europese Commissie heeft haar eerste besluit goedgekeurd in de schikkingsprocedure in kartelzaken. Deze procedure werd in juni 2008 gecreëerd om bepaalde onderzoeken in kartelzaken sneller te laten verlopen zodat middelen vrijkomen om meer zaken te kunnen behandelen. In ruil voor de uitdrukkelijke erkenning van hun betrokkenheid bij de inbreuk op de mededingingsregels, werd de geldboete van de betrokken ondernemingen (producenten van chips die in computers worden gebruikt) verminderd met 10%.

Koen Baekelandt  
Advocaat Eubelius

## 10. INTERNATIONAAL HANDELSRECHT EN ARBITRAGE/DROIT DU COMMERCE INTERNATIONAL ET ARBITRAGE

### Rechtspraak/ Jurisprudence

---

**HOF VAN BEROEP LUIK 4 MAART 2010**

---

**ARBITRAGE**

**Overeenkomst – Begrip – Uitspraak – Nietigheid – Recht van verdediging – Tergend en roekeloos geding**

*Zaak: nr. 2008/RG/1350*

Naarmate het gebruik van arbitrage toeneemt, neemt ook

het aantal gevallen toe waarin de verliezende partij zich beroept op allerhande dilatoire middelen. Een manifest ongegronde vordering tot vernietiging van de arbitrale uitspraak is er daar één van. In zijn arrest van 4 maart 2010 wees het hof van beroep te Luik zulk een vordering dan ook resoluut af.

SCE, de verliezende partij in dit bouwgeschil, beriep zich op een aantal gronden waarom de arbitrale uitspraak nietig zou zijn. Zo was SCE van mening dat het niet met een arbitrageovereenkomst, maar enkel met een minnelijk deskundigenonderzoek zou hebben ingestemd. SCE had echter duidelijk de arbitrageovereenkomst ondertekend en daarbij enkel voorbehoud gemaakt bij de bepa-

ling over de provisies, kosten en erelonen. Het hof van beroep merkte overigens op dat SCE een maand de tijd genomen had alvorens de arbitrageovereenkomst te ondertekenen. Bovendien was SCE er meerdere malen – zowel mondeling als schriftelijk – op gewezen dat het doel van de arbitrageprocedure was om een schadelijke en kostelijke gerechtelijke procedure te vermijden.

Ten tweede wierp de verliezende partij op dat de arbiter haar rechten van verdediging niet zou gerespecteerd hebben. Het hof van beroep besloot echter terecht dat SCE wel degelijk de mogelijkheid had om deel te nemen aan het plaatsbezoek en om een dossier in te dienen. Het was SCE's eigen keuze om van deze mogelijkheid geen gebruik te maken.

Uit het arrest van het hof blijkt wel dat zowel SCE als de arbiter zelf de arbitrageprocedure verwarden met het deskundigenonderzoek. Zo had de arbiter in de loop van de arbitrage zijn 'voorlopige bevindingen' aan de partijen overgemaakt en hen uitgenodigd hierop te reageren. Hoewel een arbiter uiteraard een tussentijdse uitspraak mag vellen, mag hij in zijn einduitspraak niet terugkomen op eerder genomen beslissingen. De partijen uitnodigen om opmerkingen te maken over een tussentijdse uitspraak is dan ook weinig zinvol en zelfs gevaarlijk. Uiteraard had de arbiter wel bijkomende verduidelijking over bepaalde elementen kunnen vragen, maar dan zonder reeds over deze elementen te oordelen.

Diezelfde verwarring tussen arbitrage en deskundigenonderzoek leidde er verder toe dat de verliezende partij –

ten onrechte – argumenteerde dat ze de mogelijkheid had moeten hebben om opmerkingen te formuleren bij de percentages en sommen van aansprakelijkheid die de arbiter in zijn einduitspraak vaststelde.

Ten slotte had de arbiter geen 'klassiek' dispositief geformuleerd in zijn arbitrale uitspraak. Wellicht hadden zijn conclusies niet de vorm van een expliciet bevel. Artikel 1701, 5°, Ger.W. schrijft voor dat de uitspraak een dispositief moet bevatten. Het ontbreken van een dispositief is echter geen grond tot vernietiging van de uitspraak (art. 1704 Ger.W.). Bovendien stelde het hof van beroep vast dat de arbiter op alle bestwiste punten had geantwoord en dat hij de omvang en verdeling van de aansprakelijkheid had vastgesteld. De stijl waarin hij dat gedaan had, verhinderde niet dat zijn uitspraak zonder problemen kon worden uitgevoerd.

Het hof wees met andere woorden alle gronden tot vernietiging af. Meer nog, het hof was van oordeel dat het vonnis in eerste aanleg (dat tot hetzelfde besluit was gekomen) geen enkele twijfel kon doen bestaan over de geldigheid van de arbitrale uitspraak. Het werkelijke doel van het hoger beroep was dan ook enkel om de vergoeding van de schade te vertragen. Daarom veroordeelde het hof van beroep de appellant tot een schadevergoeding wegens tergend en roekeloos geding.

Kristof Cox

Legal consultant Deloitte, researcher K.U.Leuven

## 11. INTERNATIONAAL PRIVAATRECHT/DROIT INTERNATIONAL PRIVÉ

### Rechtspraak/ Jurisprudence

COUR DE JUSTICE DE L'UNION  
EUROPÉENNE 4 MAI 2010

**DROIT JUDICIAIRE EUROPÉEN ET INTERNATIONAL – RÈGLEMENT CE N° 44/2001 DU 22 DÉCEMBRE 2000**

**Compétence judiciaire, reconnaissance et exécution de décision en matière civile et commerciale – Règlement (CE) n° 44/2001 – Compétence judiciaire, reconnaissance et exécution des décisions – Champs d'application – Relation avec d'autres conventions –**

**Reconnaissance et exécution – Convention relative au contrat de transport international de marchandises par route (CMR)**

*TNT Express Nederland BV / AXA Versicherung AG*  
*Aff.: n° C-355/08*

Dans l'affaire *TNT*, la Grande Chambre de la CJUE a été amenée à se pencher sur la question de l'articulation entre les régimes de reconnaissance et d'exécution des jugements instaurés par le règlement Bruxelles I et la Convention de Genève de 1956 relative au contrat de transport international de marchandises par route ('convention CMR'). Plus particulièrement, la Cour a dû répondre à la question de savoir si, dans le cas où la compétence du juge de fond a été établie sur la base de la Convention CMR, la reconnaissance et l'exécution de la décision de ce juge est soumise au régime du titre III du